

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Gäfgen împotriva Germaniei (MC) – 22978/05

Hotărârea din 1.06.2010 (MC)

Art. 6

Art. 6 § 1

Proces echitabil

Utilizarea la proces a probelor obținute prin constrângere: *neîncălcare*

În fapt – În 2002, reclamantul a provocat moartea prin sufocare a unui băiat de 11 ani și a ascuns cadavrul lângă un iaz. Acesta a solicitat o răscumpărare părinților copilului și a fost arestat la puțin timp după ce și-a însușit banii. A fost dus la o secție de poliție, unde a fost interogat pentru afla unde se află victima. A doua zi, sperând că băiatul încă trăiește, directorul adjunct al poliției i-a ordonat unui subaltern să îl amenințe pe reclamant cu suferințe fizice și, dacă este nevoie, să îi provoace astfel de suferințe, pentru a-l face să spună unde se află copilul. Conformându-se acestor ordine, polițistul l-a amenințat pe reclamant că îi vor fi provocate suferințe grave de către o persoană special antrenată în acest scop. Zece minute mai târziu, temându-se să nu fie supus unui astfel de tratament, reclamantul a dezvăluit unde a ascuns trupul victimei. A fost apoi însoțit de polițiști la fața locului, unde au descoperit cadavrul și alte probe care îl incriminau pe reclamant, cum ar fi urme de cauciucuri lăsate de mașina acestuia. În cadrul procesului penal ulterior, instanța regională a decis că declarațiile făcute în cursul anchetei nu pot fi folosite ca probe, deoarece au fost obținute prin constrângere, cu încălcarea art. 3 din Convenția Europeană. La proces, reclamantul a recunoscut din nou că a comis un omor. Concluziile instanței se întemeiază pe această mărturie și pe alte probe, inclusiv pe cele obținute în urma declarațiilor obținute de la reclamant în cursul anchetei. În cele din urmă, reclamantul a fost condamnat la închisoare pe viață și i-au fost respinse căile de atac ulterioare, Curtea Constituțională Federală recunoscând totuși că obținerea de declarații prin șantaj în cursul anchetei a reprezentat o metodă de interogatoriu interzisă atât de dreptul intern, cât și în temeiul Convenției. În 2004, cei doi ofițeri de poliție care au fost implicați în amenințările la adresa reclamantului au fost condamnați cu suspendare pentru violență și constrângere și instigare la violență și constrângere în exercitarea atribuțiilor de serviciu și le-au fost aplicate amenzi penale de 60 de euro pe zi, timp de 60 de zile, respectiv de 120 de euro pe zi, timp de 90 de zile. În anul 2005, reclamantul a solicitat asistență juridică pentru a declanșa o acțiune în răspundere administrativă pentru traumatismul ce îi fusese produs ca urmare a metodelor de interogare folosite de poliție. Instanțele i-au respins inițial cererea, dar Curtea Constituțională Federală a anulat deciziile acestora în 2008. La data hotărârii Curții europene, procedura, care a fost trimisă în fața instanței regionale, era încă pendinte.

În drept – Art. 6 § 1: Utilizarea unor elemente de probă obținute prin metode contrare art. 3 ridică întrebări serioase cu privire la caracterul echitabil al procedurii penale. Prin urmare, Curtea trebuie să cerceteze dacă, în ansamblul său, procedura inițiată împotriva reclamantului a fost inechitabilă, ca urmare a utilizării acestor probe. În momentul începerii procesului,

reclamantul a fost informat că declarațiile sale anterioare nu vor fi acceptate ca probe ale acuzării, întrucât fuseseră obținute prin constrângere. Cu toate acestea, reclamantul a recunoscut din nou omorul în cursul procesului, subliniind faptul că face această mărturisire în mod voluntar, având remușcări, și pentru a-și asuma răspunderea pentru faptele săvârșite. Prin urmare, Curtea nu are niciun motiv să presupună că persoana în cauză nu ar fi mărturisit dacă instanțele interne nu ar fi decis, la începerea procesului, excluderea probelor în litigiu. Având în vedere aceste considerente, Curtea concluzionează că, în circumstanțele cauzei reclamantului, neexcluderea de către instanțele interne a probelor obținute în urma unor declarații obținute prin aplicarea unui tratament inuman nu a avut niciun rol în verdictul de vinovăție și pedeapsa pronunțate împotriva reclamantului, nici în caracterul general echitabil al procesului său.

Concluzie: neîncălcare (unsprezece voturi la șase).